

tartózkodom e közös értelem előtti saját ősertelemben. A hangok sincsenek következetesen a képek mellé rendelve, s ezért utólag, túl a preformált jelentés és a preformált kronológia hitelesítésének nagy élményén és alapos munkáján, amit az ember először a szüleivel, a nagyszüleivel vagy a hivatásos gondozóival, később a tanítóival és a társaival, majd a folyamat lezárásaként, a saját gyermekeivel végez el – e korai képek helye igen nehezen meghatározható.

(Folytatása következik.)

Rainer Maria Rilke

KRISZTUS POKOLRASZÁLLÁSA

Végül kiszenvedve, lénye elhagyta szörnyen
meggyötört testét. Távozott. Felül.
És a sötétség félt egyedül, hát verdeső
denevéreket dobált
a sápadt felé – este azóta is reszket
bennük a félsz, hogy nekiütköznek
a kihűlt kinnak. Sötét, nyugtalan lég
riadt el a tetemtől; tompaság, rosszkedv lett
úrrá az éjszaka éber állatain. Lelke talán
csak időzni vágyott volna a tájban,
tenni aligha. Épp elég volt neki önnön
vértanusága. Mértékletesnek tűntek,
ahogy ott álltak, a dolgok; rajtuk keresztül
terjedni kezdett, mint roppant szomorú tér.
Csakhogy a föld, sebeit szomjazva, kiszáradt,
és tátva pofáját, máris hívta a mélység.
Ő, a kínokat értő, hallotta, hogy üvölt
hozzá a pokol, tudni akarva
gyötrelmei teljét: hogy abból, hogy neki vége,
a rá váró végtelen kínokat rettegve sejtse.
És kimerültsége teljes súlyával bezuhant
a pokolba a lélek: elsietett
az utána döbbsen bámuló árnyak közt,
felpillantott Ádámra futva,
alábukott, eltűnt, még vadabb mélységekbe
zuhanva. Hirtelen (feljebb, feljebb) az üvöltés
habzó árja fölött, megjelent tőrése
hosszú tornyán: kifulladásra állt ott, korlát
nélkül; a fájdalom birtokosa. Aki hallgat.